

Δημήτρης Γέρος

Τέσσερα Ποιήματα

Ἡ ὁδὸς τῶν Ἱπποτῶν τό μεσονύκτιον ἦτο ἔρημος καὶ σκοτεινὴ. Καὶ ὅταν ἐκ τῆς μακρᾶς κραυγῆς ἐσείσθησαν οἱ ὑαλοπίνακες τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ οἰκιῶν καὶ ἡ λεπίδα καρφώθηκε στὴν πλάτη κι' ἐξῆλθε ἡ ἄκρη τῆς ἀπὸ τό στήθος, δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας ἰππότης νά παρᾶσχη τὰς πρώτας βοηθείας. Μὴ ἀντέχοντας τό τραγικὸ συμβάν, ἔτρεξα εὐθύς νά διώξω τόν φονιά, ἐγώ, ἕνας ἰππότης περαστικός ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Κ' ἐνῶ ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ὁ στυγερός φονιάς, ἐξέπνεε στὴν ἀγκαλιά μου ταυτοχρόνως ἡ νέα μέ τούς πυρόξανθους ὀφθαλμούς. Τί ἀκολούθησε δὲν θά περιγράψω. Ἀφῆνω εἰς τὴν διεστραμμένην φαντασία τοῦ ἀναγνώστου τὴν σχέση ποιητοῦ μετὰ τῆς θνησκούσης νέας.

Ἵ ὑπερήλιξ ἐπαίτης πού μέ ἐπλησίασε
στά ὑποσκότεινον καλντερίμι τῆς παλαιᾶς πόλεως
Ρόδου

ἀπὸ λεπτοῦ εἰς λεπτόν θά ἐκρήγνυτο.
Καὶ ἐφαίνετο νά ἐπιδιώκη τὴν ἔκρηξιν του
διοτί, ὅπως ἐπαρτήρησα,
ἐνοχλοῦσε κάθε περαστικόν.
Ἵ ὅταν σταμάτησε μπρὸς μου,
ἐκτός πού μου ἐκάλυψε τὴν θέα τοῦ δρόμου,
ἐκοίταζε μέ τέτοιο σατανικὸ βλέμμα
—πού δὲν δύναμαι νά περιγράψω—
τό μικρὸ δέμα μέ τὰ γλυκίσματα
πού κρατοῦσα προσεκτικὰ στό ἄριστερό χέρι
γιά τὴν νυχτερινὴ τελετῆ.
Ἵ Ἐν συνεχείᾳ
μου ἐζήτησε χαμηλοφῶνως
ἀλλ' ἐπιτακτικά
νά τοῦ τό παραδώσω.
Ἵ Ὅμως ἀρνήθηκα.
Κι' ἀφοῦ ἀρνήθηκα
ἄλλαξε ἐν συντομίᾳ διάφορα χρώματα τό πρόσωπόν
του

καὶ ἀκολούθησεν ἡ ἔκρηξις.
Ἵ Ἔτσι ἀπηλλάγην ἐκ τοῦ γέροντος τούτου ἡ ὠραία πόλις
καὶ ἐσυνέχισα τόν δρόμο μου.

Εἰς τό σαλόνι τοῦ νοσοκομείου
ἡ δυστυχία ἐπλανᾶτο
συνοδεία κλαυθμῶν καί ρόγχων
πού συχνά διετάραζαν
τό νευρικό μου σύστημα.
Οἱ κλαυθμοί καί οἱ στριγγλιές
ἐνός ραχητικοῦ ἀγοριοῦ
μ' ἐνοχλοῦσαν ἰδιαιτέρως
καί παρατηρώντας τό πέλαγος
ἀπό τό μεγάλο παράθυρο
πολλές φορές ἐσκέφθην νά πηδήσω
εἰς τόν θυθόν
μέ τούς ἰχθύες βουθός νά συνυπάρχω.
Ἡ δυσθεόρατος χονδρή
πού εἰσηλθε ὀρμητικῶς
κτυπώντας δυνατά τά διπλά φύλλα τῆς πόρτας
στούς τοίχους, μέ βρῆκε με τήν σοβαρή αὐτή
σκέψη στό νοῦ. Ἐκάθησε εἰς ἕναν ἀπό τούς
καναπέδες του σαλονιοῦ θορυβώντας καί ἤχοι
σεισμοῦ καί θυέλλης μᾶς συνετάραξαν καθώς
ὁ ἀγέρας ἔφευγε ἑξαλλος ἀπό τίς ραφές τῶν
πλαστικῶν μαξιλαριῶν ὑπό τό βάρος τοῦ πρω-
κτοῦ τῆς κυρίας.
Εἰς ὀλίγον χρόνον
δύο νοσοκόμοι, σπρώχνοντας ἕνα κρεββάτι
μέ ρόδες, ἐσταύθμευσαν ἔμπροσθεν τῆς ἐν
λόγω κυρίας, τήν ἐτοποθέτησαν ἐπάνω του
καί ἔφυγαν λαχανιασμένοι.
Ὁ ραχητικός μικρός
ζητοῦσε φαγητό
ἢ μητέρα του
ζητοῦσε τόν γιαντρό
κ' ἐγώ μειδιοῦσα
ἐνῶ εἰς τό χειρουργεῖον
οἱ νοσοκόμοι
ἔκοθαν φέτες τήν κυρία
καί τίς τιποθετοῦσαν ἐντός τοῦ ψυγείου.
Τήν ἐπομένη οἱ ἀσθενεῖς τοῦ 5ου ὀρόφου
ἐδείπνησαν μεγαλοπρεπῶς
τίς σάρκες καί τό αἷμα
τῆς κυρίας.

Διέσχισα διαγωνίως τό πάρκο
τήν ύγρή νύκτα
πατώντας
καταπατώντας
καί θραύοντας

τούς λεπτούς πανσέδες
τίς λευκές μαργαρίτες
καί τά λοιπά μικρά ἄνθη
πού εὐρίσκοντο στόν δρόμο μου.
Κ' ἔκανα μεγάλη φθορά
εἰς τό ὠραῖον πάρκο
πού δέν τήν ἐβλεπα θέβαια
λόγω τοῦ σκότους
-γιατί ἡ σελήνη μέ μισεῖ
καί κρύβεται κάθε πού ἐγώ κυκλοφορῶ
κυρίως σέ πάρκα ἀνθισμένα ὡς ἐτούτο-
ἀλλά τήν ἄκουγα
ἀπό τούς ἤχους πού ἔκαναν
καθώς ἐθραύοντο ὑπό τῶν πελμάτων μου
καί μέ ἐξένισεν
διότι τόσοσιν τρυφερά τά ἄνθη
εἶχον σκληρό,
μά ἐντελῶς σκληρό σκελετό.

Τί ἐκπληξίς ὅμως μέ ἐπερίμενε τό πρωί
ὅταν περνώντας ξανά τό πάρκο
διαπίστωσα
ὅτι δέν ἦσαν τά ἄνθη πού ἐπατοῦσα
ἀλλ' οἱ ἀποξηραμένες σάρκες
ἐκείνων πού διέσχισαν
τίς περασμένες νύκτες
τήν κρεθβατοκαμαρή μου.

Δημήτρης Γέρος
1976

